

Иван Вазов

България

Обичах те, когато бе робиня
и влачеше позорния хомот
и всеки зов към по – добър живот
над теб минаваше кат през пустиня.

Обичах те, кога изгря над теб
зорницата на твойто пробужданье,
духовна светлина и просвещение
за тебе станаха насъщний хлеб.

Обичах те, кога ярем да счупиш,
ти меч изтегли във неравен бой
и с жертви страшни, скъпи и безброй
успя си бъдещето да изкупиш.

Обичах те, когато заблестя
свободата над твойте балкани,
кога над твойте пепелища, рани –
живот разкошен буйно зацъфтя.

Здрависах те, кога света зачуди
при Сливница с победни си ура
и първите си лаври ти набра,
и мощ незайна се у теб пробуди.

Обичах те в твойте смутни дни
и в трусовете страшни, що изпати,
когато в късо време преживя ти
на век тревогите, безчет злини.

Обичам те и днес, кога забрави
задачи светли и уроци зли,
на жажди бесни, диви крамоли
да станеш поприще се ти остави;

когато в твойта почва семена
ужасни падат – за ужасна жътва,
и пъклен дух към лош те път упътва,
обезверена в всички знамена;

кога си жадна да чуйш бодър зов,

о майко бедна, майко безпокойна –
и повече от сягаш си достойна
за плач, за порицанье и любов!

София, 1899

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4507>]